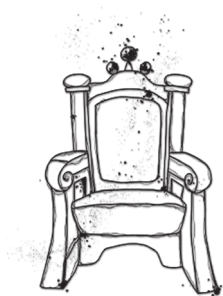

ПРОПУКАНО КРАЛСТВО

СЕМЕЙСТВО РОЯЛ

КНИГА ПЕТА

ерин уот

Превод от английски Юлия Чернева

Уо

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Cracked Kingdom*

Copyright © 2018 by Erin Watt

All rights reserved.

Превод Юлия Чернева

Редактор Петя Дочева

Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

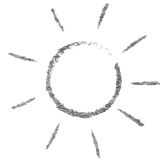
Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2190-1

*На Лили,
светлина в живота*

ГЛАВА 1

ИСТЪН

ВСИЧКИ КРЕЩАТ.

Ако не бях в шок, да не казвам мъртво пиян, може би щях да чуя отделните викове, да ги свържа с определени гласове и да разбере язвителните думи и гневните обвинения, дето се разменят около мен.

В момента обаче всичко звучи като непрестанна звукова вълна. Симфония на омраза, тревожност и страх.

- ... синът ти е виновен!
- Нищо подобно, по дяволите!
- ... повдигна обвинение...
- Истън.

Закрил съм лицето си с ръце и търкам очи с мазолестите си длани.

– ... дори тук?... трябва да те изведат с белезници, негоднико... тормоз...

ерин уот

– ... бих искал да те видя да опиташ... не се страхувам от теб, Калъм Роял. Аз съм областен прокурор...

– Асистент на областния прокурор.

– Истън.

Очите ми са сухи и ме сърбят. Сигурен съм, че са зачервени. Винаги се зачервяват, когато се натряскам.

– Истън.

Нещо ме перва по рамото и един глас се откроява сред другите. Вдигам глава и виждам доведената си сестра, която ме гледа с дълбока загриженост в сините очи.

– Не си помръднал от три часа. Говори – тихо моли Ела. – Каж ми, че си добре.

Добре? Как бих могъл да съм добре? Виж какво става, мамка му. Намираме се в частна чакалня в болницата в Бейвю. Роял не чакат в общата чакалня на интензивното отделение наред с обикновените хора. Навсякъде се отнасят с нас по специален начин, дори в болниците. Когато миналата година наръгаха с нож големия ми брат Рийд, незабавно го закараха в болница, сякаш бе самият президент, несъмнено заемайки в операционната мястото на някого, който се нуждаеше повече от него. Но името Калъм Роял отдавна е известно в този щат. По дяволите, дори в страната. Всеки знае баща ми. Всеки се страхува от него.

– ... криминални обвинения срещу сина ти...

– Проклетата ти дъщеря е виновна за...

– Истън – отново ме подканва Ела.

Не ѝ обръщам внимание. В момента тя не съществува за мен. Никой от тях не съществува. Нито Ела. Нито татко. Нито Джон Райт. Нито дори малкият ми брат Сојер,

на когото току-що позволиха да се присъедини към нас, след като получи няколко шева на слепоочието. Жестока автомобилна катастрофа, а Сойер се разминава с драскотина.

А в това време близникът му е...

Какво?

Да ме вземат дяволите, ако знам. Не сме получавали информация за Себастиан, откакто дойдохме в болницата. Откараха на носилка окървавеното му, осакатено тяло и изгониха семейството в тази стая да чака новината дали е жив, или мъртъв.

– Ако синът ми не оцелее, твоята дъщеря ще плати за това.

– Сигурен ли се, че е твой син?

– Проклет тъпак!

– Какво? Струва ми се, че трябва да изследваш ДНК на всичките си момчета. Защо не го изследвате сега? В края на краищата, намираме се в болница. Няма да е трудно да им вземат кръв и да потвърдят кое от момчетата ти е Роял и кое е изчадие на О'Халоран...

– Татко! МЛЪКНИ!

Изтерзаният глас на Хартли ме пронизва като кама. Другите може и да не съществуват за мен в момента, но тя съществува. Хартли седи в ъгъла на стаята от три часа и също като мен не е проронила и дума. Досега. Сега скача на крака. Сивите ѝ очи блестят от гняв, гласът ѝ е пронизителен и отеква с обвинението, което отправя към баща си.

Не знам защо Джон Райт е тук. Той не понася дъщеря си. Не ѝ разреши пак да се нанесе при него, след като тя

ерин уот

се върна в Бейвю. Тази вечер Райт ѝ крещя, каза ѝ, че не е част от семейството му и заплаши, че ще изгони и малката ѝ сестра.

След като обаче линейките откараха Хартли, близнаците и общото им гадже, господин Райт пръв потегли към болницата. Може би иска да се увери, че Хартли няма да каже на никого какъв е лайнар.

– Защо изобщо си тук! – крещи Хартли и прекъсва мислите ми. – Аз не пострадах в катастрофата! Добре съм! Не ми трябваш и не те *искам* тук!

Райт вика нещо в отговор, но аз не внимавам. Твърде зает съм да гледам Хартли. Откакто колата ѝ се блъсна в рейндж роувъра на близнаците пред голямата къща на баща ѝ, тя настоява, че е добре. Не пред мен, разбира се. Не. Хартли не ме погледна нито веднъж. Не я обвинявам.

Аз го направих. Разбих живота ѝ тази вечер. Заради моите действия тя се качи в онази кола точно когато братята ми изфучаха от завоя. Ако не беше разстроена, може би щеше да ги види по-рано. И може би Себастиан нямаше да е... мъртъв? Жив?

По дяволите, защо не казват нищо за състоянието му?

Хартли все така настоява, че не е ранена, и парамедиците явно са на същото мнение, защото я прегледаха и после я пуснаха да дойде в чакалнята. В момента обаче тя не изглежда много добре. Леко се олюлява. Дишането ѝ е затруднено. По-бледа е от бялата стена зад главата ѝ и това създава поразителен контраст между кожата ѝ и гарвановочерната ѝ коса. Но по нея няма и капка кръв.

Нищо. Прималява ми от облекчение да видя това, защото Себастиан бе целият в кръв.

В гърлото ми засядат киселини, когато си припомням катастрофата. Парчета от счупеното предно стъкло обсипват паважа. Тялото на Себастиан. Червената локва. Писъците на Лорън. Семейство Донован вече взеха Лорън и я закараха вкъщи, слава Богу. Момичето не спря да пици от секундата, когато пристигна в болницата в Бейвю, до секундата, в която я напусна.

– Хартли – чува се тихият глас на Ела и разбирам, че доведената ми сестра е забелязала пепелявобледото лице на Хартли. – Ела, седни. Не изглеждаш много добре. Сойер, донеси ѝ вода.

Малкият ми брат излиза, без да пророни дума. Като зомби е, откакто откараха близнака му.

– Нищо ми няма! – изсъсква Хартли и блъсва малката ръка на Ела от рамото си, а после се обръща към баща си, все още олюлявайки се. – *Ти си* причината Себастиан Роял да пострада!

Ченето на Райт увисва.

– Как *смееш* да намекваш...

– Да намеквам? – гневно го прекъсва тя. – Не намеквам! Заявявам факт! Истиня нямаше да е в къщата тази вечер, ако ти не бе заплашил да изгониш сестра ми! И аз нямаше да го последвам, ако той не бе дошъл при теб!

Значи аз съм виновен, искам да възразя, но нямам сили и съм твърде страхлив да го направя. Но е вярно. Аз съм причината това да се случи. Аз станах причина за катастрофата, не бащата на Хартли.

Тя отново се олюлява и този път Ела не се колебае, сла-

ерин уот

га ръка на рамото ѝ и я принуждава да седне на стола.

– Седни – заповядва Ела.

В това време татко и бащата на Хартли пак се втрещават един в друг. Никога не съм виждал баща ми толкова ядосан.

– Няма да се измъкнеш от това с подкупи, Роял.

– Дъщеря ти караше колата, Райт. Ще ѝ провърви, ако не прекара следващия си рожден ден в затвора.

– Ако някой ще отиде в затвора, това е синът ти. По дяволите, мястото на всичките ти синове е там.

– Не смей да ме заплашваш, Райт. Мога да повикам кмета да дойде тук за пет минути.

– Кметът? Мислиш, че на онзи сополанко с пишка като молив му стиска да ме уволни? Аз съм спечелил повече дела в този затънтен окръг от всички други областни прокурори в историята на Бейвю. Гражданите ще го разпънат на кръст и ти...

За първи път от три часа намирам сили да проговоря:

– Хартли – казвам дрезгаво.

Господин Райт млъква наред изречението и се обръща с лице към мен. Очите му ме пронизват като ножове.

– Не говори на дъщеря ми! Чуваш ли, малко копеле? Да не си ѝ казал и дума!

Не му обръщам внимание. Погледът ми е прикован в бледото лице на Хартли.

– Съжалявам – прошепвам. – Аз съм виновен за всичко. Аз станах причина за катастрофата.

Тя отваря широко очи.

– Не ѝ казвай нито дума! – Изненадващо, това го изрича моят баща, не нейният.

– Калъм – обажда се Ела, която май е стъписана, както и аз.

– Не – прогърмява той и втренчва в мен сините си като на всички от семейство Роял очи. – Нито дума, Истин. Може да бъдат предявени криминални обвинения. А *той* – татко поглежда Джон Райт така, сякаш е живо проявление на ебола – е асистент на областния прокурор. Не казвай и дума повече за катастрофата, без да присъстват адвокатите ни.

– Типично за Роял – подигравателно отбелязва Райт. – Винаги покриват задниците си един друг.

– Дъщеря ти блъсна колата на синовете ми – изсъсква татко. – Само тя е виновна, никой друг.

Хартли изхленчва. Ела въздиша и гали рамото ѝ.

– Ти не си виновна – казвам на Хартли, без да обръщам внимание на никого друго, все едно в стаята сме само ние двамата. Аз и това момиче. Първото момиче, с което искам да бъда, без да се събличаме. Момиче, което смятам за приятелка. Момиче, с което искам да бъда нещо повече от приятел.

Заради мен това момиче е изправено пред гнева на баща ми. И тя се разкъсва от вина за злополука, която не би станала, ако аз не бях на мястото. Преди време големият ми брат казваше, че името му е Разрушителя. Мислеше, че разбива живота на всеки, когото обича.

Рийд греша. Аз съм този, който се издънва във всичко.

– Не се тревожи. Тръгваме си – изръмжава Райт.

Сковавам се, когато той се запътва към Хартли.

Ела я прегръща през раменете, за да я защити, но татко я поглежда и поклаща глава.

ерин уот

– Остави ги да си вървят – изревава той. – Негодникът е прав. Мястото им не е тук с нас.

В гърлото ми се надига паника. Не искам Хартли да си тръгне. Особено с баща си. Кой знае какво ще ѝ направи.

Хартли явно е съгласна, защото мигом се дръпва, когато баща ѝ посяга към нея, и отмята ръката на Ела.

– Няма да отида никъде с теб!

– Нямах избор – озъбва ѝ се той. – Все още съм твой законен настойник, независимо дали ти харесва, или не.

– *Не!* – Гласът на Хартли отеква като гръмотевица. – Няма да дойда с теб! – Тя извърта глава към татко. – Вижте, баща ми е...

Хартли не довършва, защото в следващата секунда се накланя напред и се строполява на пода. Звукът при удара на главата ѝ в плочките ще живее с мен, докато умра.

Сякаш стотици ръце се протягат към Хартли, но аз стигам пръв до нея.

– Хартли! – викам и дърпам рамото ѝ. – Хартли!

– Не я мести – изревава баща ми и се опитва да ме изблъска.

Отскубвам се от него, но пускам Хартли. Лягам на пода и доближавам лице до нейното. – Хартли. Харт. Аз съм. Отвори очи. Аз съм.

Клепачите ѝ не помръдват.

– Махни се от нея, никаквецо! – крещи баща ѝ.

– Истин. – Гласът на Ела е изпълнен с ужас, когато посочва главата на Хартли, от която като паяжина се разлива тънка струя кръв. Имам чувството, че ще повърна, и то не само от алкохола, който бучи във вените ми.

– О, Боже мой – промълвява Ела. – Главата ѝ. Ударила

е лошо главата си.

Потискам тревогата си.

– Всичко е наред. Ще бъде наред. – Обръщам се към татко. – Доведи лекар! Тя е ранена!

Някой ме хваща за рамото.

– Казах да се махнеш от дъщеря ми!

– Ти се махни от нея! – отвърщам гневно на бащата на Хартли.

Изведнъж зад мен настава суматоха. Чуват се стъпки. Още викове. Този път се оставям да ме отделят от Хартли. Историята със Себастиан се повтаря. Хартли е на носилка и лекари и медицински сестри крещят заповеди един на друг, докато я откарват.

Втрещвам се след тях вцепенен.

Какво се случи току-що?

– О, Боже мой – повтаря Ела.

Краката ми вече не издържат тежестта на тялото ми. Отпускам се на най-близкия стол и се мъча да си поема дъх. Какво се случи току-що?

Хартли е била ранена през цялото време и не каза нищо? Или може би не го е съзнавала? Но парамедиците я прегледаха, по дяволите.

– Те казаха, че тя е добре – казвам с грачещ глас. – Дори не я приеха в болницата.

– Хартли ще се оправи – уверява ме Ела, но в тона ѝ не звучи голяма увереност. И двамата видяхме кръвта и натъртено лилаво място на слепоочието на Хартли и отпуснатата ѝ уста.

Мамка му. Ще повърна.

Трябва да призная дължимото на Ела. Тя не отскача

встрани, когато се навеждам и драйфам върху обувките ѝ. Погалва ме по косата и я приглажда назад на челото ми.

– Няма проблем, Ист – прошепва тя. – Калъм, донеси вода. Не знам къде отиде Сойер, като го пратих за вода. А вие... – предполагам, че Ела говори на господин Райт, – мисля, че е време да си тръгнете. Може да чакате новини за Хартли някъде другаде.

– С удоволствие – възмутено отвърща бащата на Хартли.

Разбирам, че моментът е отминал, защото изведнъж напрежението във въздуха намалява.

– Хартли ще се оправи – повтаря Ела. – Себастиан също. Всички ще бъдат добре, Ист.

Вместо да се почувствам окуражен, аз пак повръщам.

Чувам я как мърмори под нос.

– Боже, Рийд, няма ли да дойдеш най-после?

Играта на чакане започва отново. Пия вода. Баща ми и Сойер седят мълчаливо. Ела прегръща Рийд, когато найсетне той се появява. Карал е дотук чак от колежа и изглежда изтощен. Не го обвинявам. Три сутринта е. Всички сме капнали от умора.

Първо идва новина за състоянието на Себастиан. Нараняването в главата е най-големият проблем. Има мозъчен оток, но лекарите все още не знаят колко е сериозен.

Най-големият ми брат Гидиън пристига малко след Рийд, точно навреме, за да чуе сведението за мозъка на Себастиан. Гид повръща в кошчето за боклук в ъгъла на стаята, въпреки че, за разлика от мен, не е фиркан.

Едва след няколко часа идва друг лекар. Не е онзи, който оперира Себ, и е невероятно смутен, докато оглежда стаята.

Ставам на крака, препъвайки се. Хартли. Сигурно е за Хартли.

ГЛАВА 2

ХАРТЛИ

СЪБУЖДА МЕ ЯРКА СВЕТЛИНА, НАСОЧЕНА към лицето ми. Мигам замаяно, опитвайки да различа реални очертания от размазаните бели петна пред очите ми.

– Ето. Спящата красавица се събуди. Как се чувстваш?

Светлината блясва отново. Понечвам да я отместя и едва не изгубвам съзнание от болката, която ме пронизва.

– Добре е, нали? – казва глас. – Защо не ѝ дадем още трийсет милиграма торадол, но да наблюдаваме за кървене?

– Хубаво.

– Чудесно.

Някой изтраква с две парчета метал и трепвам.

Какво ми се е случило? Защо ме боли толкова много,

та чак зъбите ми са изтръпнали? Злополука ли съм претърпяла?

– Спокойно. – Една ръка ме натиска надолу върху нещо меко – матрак. – Не ставай.

Забръмчава нещо механично и задната част на леглото се надига. Успявам да отлепя единия си клепач и през миглите си виждам рамка на легло, края на бяла престилка и още едно тъмно петно.

– Какво се случи? – питам с прегракнал глас.

– Пострадала си в катастрофа – отвърща тъмното петно до мен. – Въздушната възглавница рязко се е издула и е счупила две ребра от лявата ти страна. Тъпанчето на ухото ти се е спукало. В резултат на вестибуларния дисбаланс, заедно с диспнея – задух, си припаднала и си ударила лошо главата си. Имаш сътресение и леки мозъчни травми.

– Мозъчни травми?

Вдигам ръка към гръдния си кош, като през цялото време потрепвам от болка, докато притискам длан над сърцето си. Охкам. Боли. Бавно спускам ръка до тялото си.

– Сърцето ти все още бие, ако се чудиш – казва първият глас. Сигурно е лекарят. – По-ниските момичета като теб трябва да стоят колкото е възможно по-далеч от вола на. Въздушна възглавница удря в лицето като еднотонен камион.

Отново затварям натежалите си клепачи и се опитвам да си спомня, но в главата ми няма нищо. Чувствам я празна и в същото време пълна.

– Можеш ли да ми кажеш кой ден е днес?

Ден... Изреждам ги един по един науч. Понеделник,

ерин уот

вторник, сряда... Ала никой от тях не ми се струва верен.

– Откога... съм... тук? – съумявам да попитам. Гърлото ми дращи, но не знам дали е от катастрофата.

– Пий – казва женският глас и бута сламка между устните ми. – Това е вода.

Водата е като благословия и аз гълтам, докато дръпват сламката от устата ми.

– Достатъчно. Не искаме да ти стане лошо.

Да ми стане лошо от вода? Облизвам сухите си устни, но не мога да събера сили да споря, и пак се отпускам върху възглавниците.

– Тук си от три дни. Нека поиграем на една игра – предлага лекарят. – Може ли да ми кажеш на колко години си?

Лесен въпрос.

– На четиринайсет.

– Хм.

Той и сестрата си разменят поглед, който не разбирам. Малка ли съм за лекарствата, които ми дават?

– А името ти?

– Разбира се. – Отварям уста да отговоря, но умът ми блокира. Затварям очи и опитвам отново. Нищо. Едно голямо глъсто нищо. Поглеждам паникьосана лекаря. – Не мога... – Преглъщам и силно разтърсвам глава. – Името ми е...

– Не се тревожи за това. – Той се ухилва с лекота, сякаш не е важно, че не си спомням собственото си име. – Дай ѝ още една доза морфин и коктейл бензодиазепини и ме повикай, когато се събуди.

– Веднага, докторе.

– Но аз... Почакайте – казвам, но стъпките му постепенно заглъхват.

– Шшт. Ще се оправиш. Тялото ти се нуждае от почивка – казва сестрата и слага ръка на рамото ми, за да ме удържи.

– Трябва да знам... Трябва да попитам – поправам се.

– Никой няма да ходи никъде. Всички ще бъдем тук, когато се събудиш. Обещавам.

Боли ме твърде много, като се движа, и затова се оставам да ме убеди. Решавам, че тя е права. Лекарят ще бъде тук, защото това е болница, където работят лекари. Защо съм тук и как съм пострадала – всичко това може да почака. Морфинът и коктейлът от бензодиазепини, каквото и да е това, ми се струват добре. Ще задам още въпроси следващия път, когато съм будна.

Ала не спя спокойно. Чувам шумове и гласове – силни, тихи, обезпокоени, ядосани. Мръщя се и се опитвам да кажа на разтревожените, че ще се оправя. Чувам, че се повтаря едно име – *Хартли, Хартли, Хартли*.

– Ще се оправи ли? – пита плътен мъжки глас. Чувам го да казва онова име – *Хартли*. Моето ли е?

Наклонявам се към гласа като цвете, което търси слънцето.

– Всички признаци сочат натам. Защо не поспиш, синко? Иначе ще бъдеш в същото легло като нея.

– Надявам се – дрезгаво отвърща първият глас.

Лекарят се смее.

– Това определено е точната нагласа.

– Тогава може да остана, нали?

ерин уот

– Не. Гоня те.

Не си отивай, моля го, но гласовете не ме слушат и скоро оставам в тъмна, задушаваша тишина.

ЗА АВТОРА

Ерин Уот е плод на въображението на двама автори на бестселъри, свързани чрез обичта си към страхотни книги и пристрастеност към писането. Те споделят едно и също творческо въображение.

Каква е най-голямата им любов (след семействата и домашните им любимци, разбира се)? Да измислят смешни – и понякога смахнати – истории. Най-големият страх? Да не се скарат.

Може да се свържете с тях на общия им адрес:
authorerinwatt@gmail.com